

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

1.1 กลุ่มตัวอย่างชั้นพัฒนามาตรฐาน

ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Rosenberg (1979) ไปพัฒนา โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 116 คน รายละเอียดข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างแสดงในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ อายุ ชั้นปีและคณะ (จำนวน 116 คน)

ข้อมูลส่วนตัว	คณะ				รวม (คน)	รวม (ร้อยละ)
	ครุศาสตร์	มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	วิทยาการจัดการ	วิทยาศาสตร์		
1. เพศ						
ชาย	15	16	12	3	46	39.7
หญิง	18	13	30	9	70	60.3
2. อายุ						
16-17	2	6	6	1	15	12.9
18-19	13	14	14	4	45	38.8
20-21	14	5	17	6	42	36.2
22-23	4	4	4	1	13	11.2
24-26	-	-	1	-	1	.9
3. ชั้นปี						
ปีที่ 1	6	10	6	1	23	19.8
ปีที่ 2	13	9	16	5	43	37.1
ปีที่ 3	12	4	13	5	34	29.3
ปีที่ 4	2	6	7	1	16	17.8
4. รวมแต่ละคณะ						
คน	33	29	42	12	116	-
ร้อยละ	28.4	25.0	36.2	10.3	100.0	-

1.2. กลุ่มตัวอย่างในภาวะทดลอง

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏจันทรเกษมที่ลงทะเบียนเรียนวิชา มนุษยสัมพันธ์ วิชาจิตวิทยาองค์กรและจิตวิทยาเบื้องต้น ประจำภาคต้น ปีการศึกษา 2541 จำนวน 320 คน รายละเอียดข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างแสดงในตารางที่ 2 ดังนี้ ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ อายุ ชั้นปีของแต่ละคณะ (จำนวน 320 คน)

ข้อมูลส่วนตัว	คณะ				รวม (คน)	รวม (ร้อยละ)
	ครุศาสตร์	มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	วิทยาการจัดการ	วิทยาศาสตร์		
1. เพศ						
ชาย	14	31	19	31	95	29.7
หญิง	87	55	27	56	225	70.3
2. อายุ						
17-19	30	25	10	53	118	36.9
20-22	67	59	36	32	194	60.6
23-26	4	2	-	2	8	2.5
3. ชั้น						
ปีที่ 1	12	3	5	27	47	14.7
ปีที่ 2	45	55	11	43	154	48.1
ปีที่ 3	43	25	30	13	111	34.7
ปีที่ 4	1	3	-	4	8	2.5
4.รวมแต่ละคณะ						
คน	101	86	46	87	320	
ร้อยละ	31.6	26.9	14.4	27.2	100.0	

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1 มาตรการเห็นคุณค่าในตนเองของRosenberg (Rosenberg Self-Esteem หรือ New York State Self-Esteem Scale)

2.2 ชุดคำถามที่ใช้ในการตัดสินใจร่วมกันเป็นกลุ่ม เรื่อง"การมีชีวิตรอดในป่า"

2.3 แบบสอบถามวัดอันดับการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่ม

2.4 แบบสอบถามวัดความลำเอียงเพื่อตนเอง

2.1 มาตรการวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

มาตรการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Rosenberg (Rosenberg Self-Esteem หรือ New York State Self-Esteem Scale) เป็นมาตรจำนวน 10 ข้อที่ Rosenberg ได้พัฒนาขึ้นในค.ศ. 1965 โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมปลายของรัฐนิวยอร์ก พบว่ามีความตรงเชิงบรรจบ (Convergent validity) กับมาตรการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith (1967) ได้ค่าสหสัมพันธ์ .60 และมีความเที่ยงจากการทดสอบซ้ำ (Test-retest Reliability) เป็นเวลานานสองสัปดาห์ ได้ค่าสหสัมพันธ์ .85

ต่อมา ในค.ศ. 1979 Rosenberg ได้อธิบายไว้ในหนังสือเรื่อง Conceiving The Self (1979) ว่ามาตรการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองนี้มีความสัมพันธ์กับมาตรอีก 3 รายการ คือ

1. มาตรการวัดความคงที่ของความคิดเห็นที่มีต่อตนเอง (The Stability of Self Scale หรือ New York State Scale) จำนวน 5 ข้อ
2. มาตรการวัดความรู้สึกซึมเศร้า (The Depressive Affect Scale หรือ Baltimore Scale) จำนวน 6 ข้อ
3. มาตรการวัดความระมัดระวังตัว (The Self-Consciousness Scale) จำนวน 7 ข้อ

มาตรทั้งสี่รายการนี้ Rosenberg ได้เสนอไว้ในหนังสือเรื่อง Conceiving The Self (1979) ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาใช้วัดการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับการวิจัยครั้งนี้โดยนำมาตรทั้งสี่รายการนี้มาพัฒนาก่อนที่จะนำไปใช้ในการทดลอง

2.1.1 การพัฒนามาตร

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.1.1.1 ศึกษาและแปลมาตรทั้งสี่รายการเป็นภาษาไทยรวมได้ 28 ข้อ แล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแก้ไข

2.1.1.2 สร้างข้อกระทงเพิ่มขึ้นอีก 28 ข้อ โดยเป็นการสร้างจากการเขียนข้อกระทงไปในทิศทางตรงกันข้ามกับข้อกระทงเดิมเพื่อใช้เป็นเครื่องคัดแยกผู้ตอบที่ตอบทั้งข้อกระทงที่ Rosenberg สร้างและข้อที่ผู้วิจัยสร้างไปในทิศทางเดียวกันออกจากการวิเคราะห์ เช่น

ข้อกระทงที่ Rosenberg สร้าง "ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง"

ข้อกระทงที่ผู้วิจัยสร้าง "ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเอง"

หากมีผู้ตอบที่ตอบทั้งสองข้อนี้ไปในทิศทางเดียวกัน ผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลของผู้ตอบผู้นั้นมาใช้ในการวิเคราะห์

2.1.1.3 นำข้อกระทงรวม 56 ข้อไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งเป็นองค์ประกอบทั้งสิ้น 4 องค์ประกอบซึ่งแสดงอยู่ในตารางที่ 3 ตารางที่ 3 องค์ประกอบและจำนวนข้อกระทงของมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่ใช้ในขั้นพัฒนามาตร (โปรดดูข้อกระทงในภาคผนวก ก)

องค์ประกอบ	ที่มา	จำนวนข้อกระทงทางบวก	จำนวนข้อกระทงทางลบ	รวม (ข้อ)
1. การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem)	เดิม	5 (ข้อที่ 5,13,37,38,53)	5 (ข้อที่ 19,22,27,29,36)	10
	สร้างเพิ่ม	5 (ข้อที่ 2,7,9,17,39)	5 (ข้อที่ 11,15,18,34,50)	10
2. ความคงที่ของความคิดเห็นที่มีต่อตนเอง (Stability of self)	เดิม	1 (ข้อที่ 46)	4 (ข้อที่ 8,16,41,52)	5
	สร้างเพิ่ม	4 (ข้อที่ 1,24,28,56)	1 (ข้อที่ 35)	5
3. ความรู้สึกซึมเศร้า (Depressive affect)	เดิม	5 (ข้อที่ 42,44,48,49,55)	1 (ข้อที่ 54)	6
	สร้างเพิ่ม	1 (ข้อที่ 12)	5 (ข้อที่ 4,14,25,31,33)	6
4. ความระมัดระวังตัว (Self-consciousness)	เดิม	1 (ข้อที่ 51)	6 (ข้อที่ 3,6,21,30,43,47)	7
	สร้างเพิ่ม	6 (ข้อที่ 10,20,23,26,32,45)	1 (ข้อที่ 40)	7
รวม	เดิม	12	16	28
	สร้างเพิ่ม	16	12	28
รวม	-	28	28	56

2.1.2 การให้คะแนน

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
คะแนน	4	3	2	1

2.1.3 การตรวจสอบความเที่ยง (Reliability)

ก. คุณภาพของข้อกระทง

นำมาตรไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 135 คน สามารถคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์ได้ทั้งสิ้น 116 ฉบับแล้วนำมาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงทั้งหมดของมาตรา (Corrected Item-total Correlation) พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกค่ามีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 (ผลการวิเคราะห์แสดงใน ตาราง ก ภาคผนวก ข)

ข. สัมประสิทธิ์ความเที่ยง

นำมาตรจำนวน 116 ฉบับในขั้นการวิเคราะห์รายข้อมาคำนวณหาค่าความเที่ยงโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความคงที่ภายในแบบอัลฟา (Cronbach's Coefficient of Internal Consistency) จำนวนข้อกระทง 56 ข้อ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ . 93

ค. ความตรง

ได้ตรวจการแปลความหมายของข้อกระทงอย่างละเอียดจึงทำให้เชื่อว่าแปลได้ตรงความหมาย

2.1.4 การนำมาตรไปใช้ในพื้นที่ทดลอง

2.1.4.1 นำมาตรเดิมจำนวน 28 ข้อและนำข้อกระทงที่ได้สร้างเพิ่มไว้อีก 10 ข้อมาใช้ในการคัดเลือกผู้ตอบ โดยแบ่งเป็นองค์ประกอบทั้งสิ้น 4 องค์ประกอบซึ่งแสดงอยู่ในตารางที่ 4 ดังนี้ (โปรดดูข้อกระทงในภาคผนวก ค)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 องค์ประกอบและจำนวนข้อกระทงของมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่ใช้ในการทดลอง

องค์ประกอบ	ที่มา	จำนวนข้อกระทงทางบวก	จำนวนข้อกระทงทางลบ	รวม (ข้อ)
1. การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem)	เดิม	5 (ข้อที่ 5,14,18,27,33)	5 (ข้อที่ 7,10,12,17,35)	10
	สร้างเพิ่ม	2 (ข้อที่ 11,30)	2 (ข้อที่ 19,37)	4
2. ความคงที่ของความคิดเห็น ที่มีต่อตนเอง (Stability of self)	เดิม	1 (ข้อที่ 36)	4 (ข้อที่ 4,9,24,31)	5
	สร้างเพิ่ม	1 (ข้อที่ 20)	1 (ข้อที่ 6)	2
3. ความรู้สึกซึมเศร้า (Depressive affect)	เดิม	5 (ข้อที่ 2,16,21,23,26)	1 (ข้อที่ 15)	6
	สร้างเพิ่ม	1 (ข้อที่ 29)	1 (ข้อที่ 32)	2
4. ความระมัดระวังตัว (Self-consciousness)	เดิม	1 (ข้อที่ 38)	6 (ข้อที่ 1,3,13,22,25,28)	7
	สร้างเพิ่ม	1 (ข้อที่ 34)	1 (ข้อที่ 8)	2
รวม	เดิม	12	16	28
	สร้างเพิ่ม	5	5	10
รวม	-	17	21	38

2.1.4.2 นำมาตรไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 392 คน โดยสามารถคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์จากผู้ตอบทั้งในขั้นตอนการตอบมาตรฉบับนี้และในขั้นตอนการทดลองขั้นต่อ ๆ ไป ได้ 320 คน คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงทั้งหมดของมาตร (Corrected Item-total Correlation) พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกค่ามีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 (ผลการวิเคราะห์แสดงใน ตาราง ข ภาคผนวก ง) และนำมาตรจำนวน 320 ฉบับในขั้นการวิเคราะห์รายข้อมาคำนวณหาค่าความเที่ยงโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความคงที่ภายในแบบอัลฟา (Cronbach's Coefficient of Internal Consistency) จำนวนข้อกระทง 38 ข้อ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .91

2.2 ชุดคำถามที่ใช้ในการตัดสินใจร่วมกันเป็นกลุ่ม เรื่อง "การมีชีวิตรอดในป่า"

2.2.1 ที่มาของชุดคำถาม

ชุดคำถามเรื่องการมีชีวิตรอดในป่า จำนวน 13 ข้อดัดแปลงและเรียบเรียงมาจาก
n. Ingle (1982, pp, 142-144) ในหนังสือเรื่อง Quality circles
master guide: Increasing productivity with people power

ข. มุลนิธิคณะลูกเสือแห่งชาติ (2533ก: 99-183; 2533ข: 61-70)

ในหนังสือเรื่องกิจกรรมลูกเสือ-เนตรนารีสามัญรุ่นใหญ่ เครื่องหมายลูกเสือโลก: สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ หนังสือเรื่องกิจกรรมลูกเสือ-เนตรนารีสามัญรุ่นใหญ่เครื่องหมาย ลูกเสือชั้นพิเศษ: สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (โปรดดูภาคผนวก จ)

2.2.2 การเฉลยและการให้คะแนน

การวิจัยนี้ได้จัดกระทำเงื่อนไขการเฉลยและการให้คะแนนที่สมมติขึ้น โดยเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัย แล้ว ผู้วิจัยจึงเฉลยและอธิบายคำตอบที่แท้จริงให้ผู้ร่วมการวิจัยทราบ ดังนี้

ข้อที่ คะแนน	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	ข	ค	ก	ก	ข	ค	ก	ข	ข	ก	ค	ข	ก
0	ค	ก	ข	ค	ก	ก	ค	ค	ก	ค	ข	ก	ข
-1	ก	ข	ค	ข	ค	ข	ข	ก	ค	ข	ก	ค	ค

2.3 แบบสอบถามวัดอันคัมการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่ม

2.3.1 ขั้นตอนการระบุอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่ม

ภายหลังการประชุมกลุ่ม สมาชิกทุกคนระบุจำนวนเปอร์เซ็นต์ของบทบาทต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มที่สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนแสดงออกขณะที่มีการประชุมกลุ่ม จำนวน 6 ข้อ โดยผู้วิจัยกำหนดให้สมาชิกระบุจำนวนเปอร์เซ็นต์ของบทบาทของตนเองในขณะประชุมกลุ่มไว้ด้วย แต่มิได้นำมาร่วมในการคำนวณ (โปรดดูภาคผนวก จ)

2.3.2 การคิดคะแนน มีดังนี้

2.3.2.1 เปอร์เซนต์การแสดงออกโดยเฉลี่ยของสมาชิกแต่ละคนในแต่ละข้อ
= ผลรวมของเปอร์เซนต์ที่สมาชิกในกลุ่ม (ยกเว้นตนเอง) ระบุ / 3

2.3.2.2 คะแนนการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มของสมาชิกแต่ละคน
= ผลรวมของเปอร์เซ็นต์การแสดงออกโดยเฉลี่ยของสมาชิกแต่ละคน

ในแต่ละข้อ

2.3.2.3 อันดับการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่ม

นำคะแนนการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มของสมาชิกแต่ละคน
ภายในกลุ่ม 4 คนมาเรียงลำดับจากสูงไปต่ำได้เป็นอันดับที่ 1 อันดับที่ 2 อันดับที่ 3 และอันดับที่ 4

การที่ผู้วิจัยให้ผู้ตอบระบุเปอร์เซ็นต์การแสดงออกของสมาชิกแต่ละคนนั้นทำให้ผู้วิจัยได้ทราบปริมาณความมากน้อยที่สมาชิกแต่ละคนแสดงออกต่อกลุ่ม แต่ในขณะเดียวกัน พบว่า มีสมาชิกบางกลุ่มที่ระบุการแสดงออกของสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่มด้วยจำนวนเปอร์เซ็นต์ที่เท่ากัน หรือมีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย เมื่อผู้วิจัยนำผลคะแนนการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มมาพิจารณาจึงพบว่าอันดับการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มที่เรียงจากอันดับที่ 1 อันดับที่ 2 อันดับที่ 3 และ อันดับที่ 4 ในบางกลุ่มนั้นมีช่วงห่างกันเพียง 2 หรือ 3 คะแนนเท่านั้น หากผู้วิจัยนำข้อมูลเหล่านี้มาใช้ในการวิเคราะห์แล้วอาจทำให้ไม่พบความแตกต่างของสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงกับสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคัดเลือกกลุ่มที่มีช่วงห่างของคะแนนการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มจาก อันดับที่ 1 ถึงอันดับที่ 2, อันดับที่ 2 ถึงอันดับที่ 3 และ อันดับที่ 3 ถึงอันดับที่ 4 แต่ละช่วงต้องมีคะแนนห่างกันอย่างน้อย 5 คะแนน จึงนำข้อมูลของกลุ่มเหล่านั้นมาใช้วิเคราะห์

2.4. แบบสอบถามวัดความลำเอียงเพื่อตนเอง

2.4.1 องค์ประกอบที่ใช้ในการวัด

2.4.1.1 คะแนนความลำเอียงเพื่อตนเอง

คำนวณจากการนำผลรวมของคำตอบจากข้อคำถามข้อที่ 1,3,4,5,7 มาหารด้วย 5 โดยมีการกลับการให้คะแนน (Reverse Scoring) ในเงื่อนไขที่ได้รับบริการเฉลี่ยว่าประสบผลสัมฤทธิ์

2.4.1.2 การระบุบทบาทของตนต่อผลงานของกลุ่ม

คำนวณจากการนำผลรวมของข้อคำถามข้อที่ 1,2,3,7,8 มาหารด้วย 5 โดยมีการกลับการให้คะแนน(Reverse Scoring) ข้อคำถามที่ 2,8

2.4.1.3 ความเห็นด้วยกับมติกลุ่ม

จากข้อคำถามข้อที่ 4

2.4.1.4 การยอมรับในความถูกต้องของเฉลย
จากข้อคำถามข้อที่ 6

2.4.1.5 การประเมินความสำคัญของงาน
จากข้อคำถามข้อที่ 5

2.4.2 การคิดคะแนน (โปรดดูภาคผนวก ข)

ข้อคำถาม	มากที่สุด	มาก	ค่อนข้าง มาก	ปานกลาง	ค่อนข้าง น้อย	น้อย	น้อย ที่สุด
คะแนน	6	5	4	3	2	1	0

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 นำมาตรการเห็นคุณค่าในตนเองที่ผ่านการพัฒนาแล้วไปใช้กับผู้ร่วมการวิจัย
จำนวน 320 คน

3.2 นำคะแนนจากมาตรการเห็นคุณค่าในตนเองมาเรียงจากสูงไปต่ำ แล้วจำแนก
เป็นกลุ่มสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงร้อยละ 25 ของผู้ตอบทั้งหมดคิด
เป็นจำนวน 80 คน สมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำร้อยละ 25 ของผู้ตอบทั้ง
หมดคิดเป็นจำนวน 80 คน นอกจากนี้เป็นกลุ่มสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองปานกลางซึ่งมีคะแนน
อยู่ตรงกลางระหว่างสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูง และสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำคิดเป็น
จำนวน 160 คน

3.3 ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มผู้ร่วมการวิจัยเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4 คน โดยแบ่งตามระดับ
การเห็นคุณค่าในตนเอง เนื่องจากผู้วิจัยทราบชื่อและระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ร่วมการ
วิจัยทุกคน ผู้วิจัยจึงจัดผู้ร่วมการวิจัยเป็นกลุ่มที่สมาชิกเห็นคุณค่าในตนเองสูงจำนวน 20 กลุ่ม
กลุ่มที่สมาชิกเห็นคุณค่าในตนเองปานกลางจำนวน 40 กลุ่ม และกลุ่มที่สมาชิกเห็นคุณค่าในตนเอง
ต่ำจำนวน 20 กลุ่ม ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มร่วมกันประชุมตัดสินใจแก้ปัญหาเรื่องการมีชีวิตรอดในป่า
จำนวน 13 ข้อ โดยใช้เวลาในการตัดสินใจร่วมกัน 15 นาที

3.4 เมื่อกลุ่มตัดสินใจร่วมกันเสร็จและมอบชุดคำถามที่ระบุคำตอบของกลุ่มคืนแก่
ผู้วิจัยแล้ว สมาชิกแต่ละคนจะต้องตอบแบบสอบถามวัดการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่ม โดย
แต่ละคนจะทำตามลำพัง และเพื่อไม่ให้สมาชิกเกิดความลำบากใจในการระบุชื่อของสมาชิกแต่ละคน
ว่าใครมีบทบาทมากน้อยเพียงใด ผู้วิจัยจึงได้ป้องกันโดยเมื่อเริ่มต้นแบ่งผู้ร่วมการวิจัยเข้าประจำ

กลุ่มของตนนั้น ผู้วิจัยได้แจกแผ่นป้ายหมายเลขแก่ผู้ร่วมการวิจัยแต่ละคน โดยสมาชิกหนึ่งคนจะได้ 1 หมายเลข นั่นคือ ภายในกลุ่มหนึ่งกลุ่มสมาชิกแต่ละคนจะมีหมายเลขของตนเอง ในการวิจัยนี้ หนึ่งกลุ่มจะประกอบด้วยสมาชิก 4 คน แต่ละกลุ่มจึงมีสี่หมายเลข ตั้งแต่หมายเลข 1-4 ดังนั้น ในการระบุถึงบทบาทของสมาชิกแต่ละคน ผู้ตอบเพียงตอบว่าสมาชิกหมายเลข 1-4 แต่ละคนมีบทบาทในด้านต่าง ๆ มากน้อยเพียงใดเท่านั้น (โปรดดูภาคผนวก อ)

3.5 เมื่อตอบแบบสอบถามวัดการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มแล้ว ผู้วิจัยให้ผลการประเมินคำตอบเรื่องการมีอิทธิพลในป่าแก่ผู้เข้าร่วมการทดลอง โดยผลการประเมินที่แจกให้ ไม่ใช่ผลกาประเมินที่แท้จริง แต่เป็น ผลการประเมินที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเพื่อให้เป็นเงื่อนไขในการทดลอง โดยแบ่งเป็น

ก. เงื่อนไขที่ได้รับการเฉลยว่าประสบผลสำเร็จ ประกอบด้วย

1. กลุ่มที่เห็นคุณค่าในตนเองสูง 10 กลุ่ม
2. กลุ่มที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ 10 กลุ่ม
3. กลุ่มที่เห็นคุณค่าในตนเองปานกลาง 20 กลุ่ม

กลุ่มที่ได้เงื่อนไขนี้จะได้รับการประเมินที่ระบุว่า กลุ่มของท่านมีโอกาสรอดชีวิตในป่า 80 %

ข. เงื่อนไขที่ได้รับการเฉลยว่าประสบผลล้มเหลว ประกอบด้วย

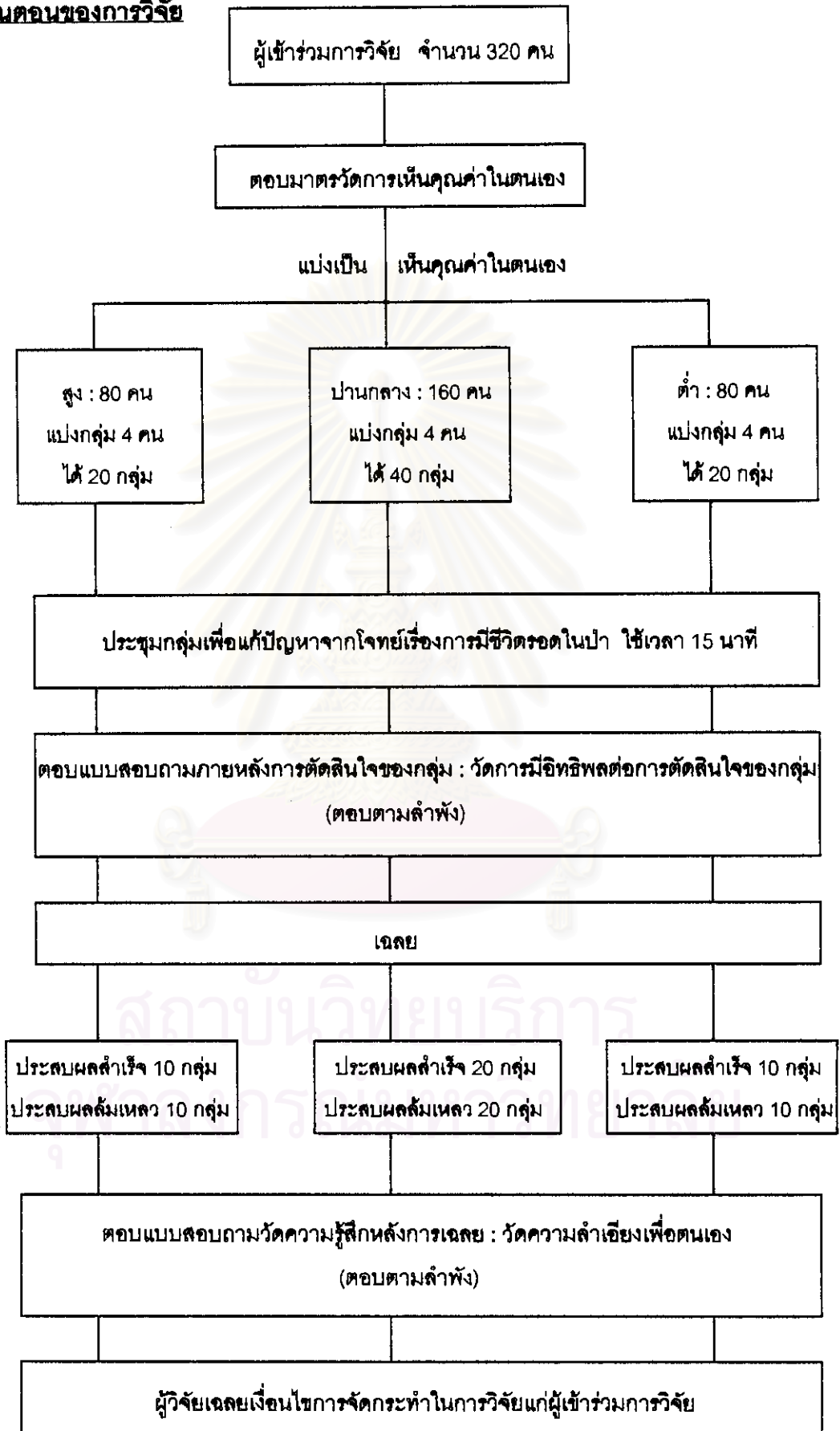
1. กลุ่มที่เห็นคุณค่าในตนเองสูง 10 กลุ่ม
2. กลุ่มที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ 10 กลุ่ม
3. กลุ่มที่เห็นคุณค่าในตนเองปานกลาง 20 กลุ่ม

กลุ่มที่ได้รับเงื่อนไขนี้จะได้รับการประเมินที่ระบุว่า กลุ่มของท่านมีโอกาสรอดชีวิตในป่า 20 %

3.6 หลังจากทราบผลการประเมินแล้ว ผู้ร่วมการวิจัยแต่ละคนตอบแบบสอบถามวัดความลำเอียงเพื่อตนเอง (โปรดดูภาคผนวก ข)

3.7 ผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามวัดความลำเอียงเพื่อตนเอง แล้วจึงเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง, อธิบายเงื่อนไขการจัดกระทำ และตอบคำถามต่าง ๆ ที่ผู้ร่วมการวิจัยสงสัย จึงถือเป็นการสิ้นสุดการวิจัย

ขั้นตอนของการวิจัย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 คำนวณหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความลำเอียงเพื่อตนเอง การระบุบทบาทของตนต่อผลงานของกลุ่ม ความเห็นด้วยกับมติกลุ่ม การยอมรับในความถูกต้องของเจตล และ การประเมินความสำคัญขงงาน

4.2 คำนวณหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของข้อคำถามที่ 1,3,4,5 และ 7 เพื่อใช้ในการคำนวณคะแนนความลำเอียงเพื่อตนเอง

4.3 ทดสอบค่าสถิติ t ของคะแนนความลำเอียงเพื่อตนเอง การระบุบทบาทของตนต่อผลงานของกลุ่ม ความเห็นด้วยกับมติกลุ่ม การยอมรับในความถูกต้องของเจตล และ การประเมินความสำคัญขงงานโดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเจตลที่แตกต่างกัน

4.4 ทดสอบค่าสถิติ F การเปรียบเทียบพหุคูณด้วย LSD ของคะแนนความลำเอียงเพื่อตนเอง การระบุบทบาทของตนต่อผลงานของกลุ่ม ความเห็นด้วยกับมติกลุ่ม การยอมรับในความถูกต้องของเจตล และ การประเมินความสำคัญขงงาน โดยเปรียบเทียบระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับการเจตล และอันดับการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มกับการเจตล

4.5 ทดสอบค่าความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Anova) และแบบสามทาง (Three-way Anova) ของคะแนนความลำเอียงเพื่อตนเอง การระบุบทบาทของตนต่อผลงานของกลุ่ม ความเห็นด้วยกับมติกลุ่ม การยอมรับในความถูกต้องของเจตล และ การประเมินความสำคัญขงงาน ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับการเจตล อันดับการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มกับการเจตล และระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับอันดับการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มกับการเจตล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย